

[Dagmar Andreassen.]

sige med Tordenskjold: hvad dølen nøler I efter?

Morten Lange: Fru Dagmar Andreassen og hr. Niels Helveg Petersen benytter denne sene eftermiddagstid til at rette et beskedent angreb på socialistisk folkeparti. De ved ikke, om vi er tåber eller ondsindede, og vi er i hvert fald den forkerte partner for regeringen; og det må de da gerne mene.

Jeg tror nok, vi skal se lidt nærmere på spørgsmålet. Nu var fru Dagmar Andreassen så elskværdig gennem sit sidste indlæg på overbevisende måde at dokumentere sin mangel på indsigt i, hvornår det er rimeligt at anvende afskrivningsregler i økonomien. Det kender vi udmærket godt fra dengang, man for alvor satte det ind, da vi virkelig trængte til en sådan lovgivning under én eller anden type, og hvor daværende statsminister Viggo Kampmann tog nogle ganske interessante initiativer. I øjeblikket er der ikke nogen fornuftig økonomisk anledning til det, og det hjælper altså ikke i den anledning at skælde socialistisk folkeparti ud for tåbelighed, for det er en af den slags ting, som virker lidt boomerangagtigt.

Men i virkeligheden er den debat, vi har i dag, måske nok mere bekymrende end blot det, at vi selvfølgelig kommer ud for de sædvanlige små overfald på hinanden. Jeg tror i virkeligheden, at vi står over for et problem, som pløjer dybere, end vi er kommet til det. Vi har valgt den for et folketing så sædvanlige, næsten traditionelle form, at nu er der et eller andet, der skal bremses op, nu skal der spares, og man skal helst bremse på alle fire hjul, forstod jeg på hr. Niels Helveg Petersen. Det er jo det, man gør i en katastrofesituation, bremser så hårdt som muligt, og så håber, at bilen ikke skrider ud, hvilket jo meget tit er et resultat af sådan en voldsom opbremsning. Jeg indrømmer, at jo mere ensartet man bremser på hjulene, jo sikrere bliver man stående på vejen, men alligevel, billedet er stadig væk præget af dette panikagtige forsøg på at holde igen i stedet for at sikre, at udviklingen får det rigtige forløb.

Det er det, det drejer sig om, og det er dér, vi er kommet i vanskeligheder, for vi bruger i vid udstrækning en lang serie af traditionelle midler. Jeg tror, det var fru

Grethe Philip, der meget rigtigt gjorde opmærksom på, at en lang række af de tanter, vi plejer at spille på, ja, de slår altså ikke an længere, vi har slidt dem op, eller vi er ved vor alliance med De europæiske Fællesskaber kommet i den situation, at vi enten ikke kan bruge dem eller måske kun bruge dem svagere, end vi tidligere kunne.

Vi er vel også kommet i den situation, at de sædvanlige metoder, vi har brugt til udnyttelse af en række skattemekanismer, nu er udnyttet til sådan en højde, at undragelse efterhånden bliver så profitabel, at det bliver en folkesport, som man ikke kan bebrejde folk så forfærdelig meget, selv om vi naturligvis bør gøre det i stadig mere og mere bistre vendinger og true dem med at blive hængt i Varde galge, eller hvor det nu ellers er man forlyster sig med at hænge folk, der overtræder de regler, vi sætter herinde. Vi må bare konstatere, at selv om vi truer folk med ild og brand, har vi brugt denne del af vort klaviatur så hårdt, at vi må overveje, om det i virkeligheden ikke er sådan, at vi står ved et vendepunkt i vor økonomiske politik, hvor man må finde på helt andre metoder.

Det er derfor, det måske er en lykke, at regeringen i højere grad, end det har været tilfældet i lange tider, har allieret sig med socialistisk folkeparti, for det er jo netop dér, vi fra vor side gerne vil sætte ind. Vi vil gerne finde frem til nogle nye politisk-økonomiske metoder, måske også nogle, som ikke er opfundet af denne særlige profet i økonomien, professor Keynes, som vel nok har lyst op over den mere, skal vi sige fremskridtsvenlige del af den økonomisk-politiske debat. Der er nok nyere midler, vi må anvende, og det har distraheret mig en hel del, at vi i den diskussion, vi har haft i dag, i forbløffende ringe grad har hæftet os ved det, som forekommer mig at være en af de helt centrale mekanismer, som vi må have styr på, hvis vi skal styre noget som helst, nemlig inflationsmekanismen, som er en gammel socialdemokratisk kærlighed. Der har altid været en mild inflationskærlighed i socialdemokratiet, og så længe inflationen lå på 1 pct. eller 2 pct., er det såmænd også meget muligt, at det er nogenlunde sundt. Men inflationen er i de senere år blevet så meget forstærket, at den efter min opfattelse nok er den mest distraherende af de